

[Marius Jensen.]

Ejendommene i de paagældende Sogne har ved Anlægget af Midtbanen lidt alvorlig Skade. Jeg tænker her paa Skifter, som er skaaret over, og Hjørner, som er skaaret fra. Den Slags kan aldrig erstattes. Derfor mener jeg, at Sognene derude har Krav paa at faa godskrevet en Del af den Kapital, man har maattet ofre paa Banen. Derved vil man gøre noget af den Uret god igen, som Befolkningen har lidt ved Statens Fejlgreb paa dette Omraade, hvor man nedlagde Banen mod Befolkningens Protest. Jeg har ønsket at sige dette, fordi jeg mener, at det Krav, der er rejst om Erstatning, er fuldt berettiget, og jeg synes, at Staten vanskeligt kan komme uden om det, men maa imødekomme det.

Jeg vil dernæst gerne gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, der kom ind paa Undervisningsmaaden i vore Skoler og paa Spørgsmaalet om de store og smaa Bogstaver. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem i hans Betragtninger vedrørende denne Sag. Jeg synes, at en Bog og en Skrivelse, hvor store og smaa Bogstaver er anvendt paa den Maade, som vi nu bruger det i vor Retskrivning, er smukkeste og mest afvekslende. Endvidere sagde det ærede Medlem, at hvis Børnene kunde kritisere os, saa vilde de gøre det bl. a. ogsaa paa dette Punkt. Ja, maaske, jeg mener nu det modsatte, for er der noget, Børn sætter Pris paa, saa er det netop Afveksling, og jeg synes, at Skrivemaaden med de smaa Bogstaver er baade ensformig og kedelig, og jeg tror, at Børnene synes det samme. Jeg kan i den Forbindelse sige: Hvordan skulde det gaa Pressen, om den, naar den skal referere ærede Medlemmers Taler, ikke havde de store Bogstaver? Det kunde være, det blev baade kedeligt og ensformigt. Derfor holder jeg paa denne Form.

Men der var maaske et andet Punkt, hvor man kunde lytte til Børnenes Kritik, og det burde det ærede Medlem gøre, nemlig naar Talen er om det tvungne 8de Skoleaar. Det tror jeg, at alle Børn, i hvert Fald paa Landet, vil være imod. Som Medlem af Skolekommissionen har jeg spurgt de Børn, der skulde konfirmeres, om de nu mente, de var dygtige nok, eller om de kunde ønske at gaa i Skole et Aar endnu, og det er med en ganske enkelt Undtagelse blevet besvaret med et bestemt Nej; de ønskede ganske selvfølgelig at ryste de 7 Aars Skolestøv af Vingerne og at komme ud i det praktiske Liv. De Voksen-Formælinger, som Børn ogsaa i den Alder

kan have, gør det maaske ogsaa ønskeligt for Lærerne, at de kommer ud i det praktiske Liv og ikke skal tvinges til at fortsætte et Aar endnu. Derfor tror jeg, man vilde gøre baade Børnene og Lærerne en Tjeneste ved ikke at rejse Krav om det 8de Skoleaar.

Et andet æret Medlem af Socialdemokratiet har omtalt Læse- og Studiekredsbevægelsen. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er en Sag, vi bør tage op og drøfte Spørgsmaalet om Understøttelse, fordi jeg tror, der her er en Vej frem, ad hvilken Ungdommen kan dygtiggøres. Jeg vil være med til, naar Kravet om flere Kundskaber rejser sig hos den unge Mand, at give Støtte dertil uden Hensyn til, om Alderen er 16—17 Aar eller 18—20 Aar. Den højtærede Statsminister har jo lovet, at Regeringen paa dette Punkt ikke vil være karrig. Hvad var mere naturligt, end at vi øgede Støtten pr. Barn til vore Høj- og Landbrugsskoler, tekniske Skoler og private Skoler, saa at der blev Plads til flere. Her er Vejen frem, og det er en prøvet Vej, en Vej, som har vist sig at være god og farbar, saaledes at vi derigennem kan søge at naa det Maal, vi alle sammen er enige om: en vel oplyst Arbejderstand, en vel oplyst Borger- og Bondestand, et godt og oplyst Folk. Og dette tror jeg vi bedre naar ad Frivillighedens Vej end ad Tvangens Vej. Derfor siger jeg til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen: Lyt til Børnenes og Ungdommens Krav og giv dem ikke Stene for Brød gennem det 8de Skoleaar, men giv dem det, de kræver: en Undervisning paa den Tid, de har Brug for den, og naar der er Krav hos dem om den.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch talte forleden om Venstres Stilling til de faste Skatter, og det ærede Medlem sagde, at vi har rejst dette Krav for stærkt, saa stærkt, at det er gaaet ud over Venstres Stemmetal i Stationsbyerne og Byerne. Jeg vil gerne sige, at Venstre har rejst Kravet om Sænkning af Skatterne paa fast Ejendom, fordi de hviler paa et urimeligt og uretfærdigt Grundlag. Der er her blevet nævnt adskillige Tal, og et æret Medlem har ogsaa sagt, at Formuerne inden for Landbruget var stigende. Naar man taler om disse Forhold, skal man bygge paa Virkeligheden og tage Normalaarene, og jeg vil da gerne oplyse, at den samlede Indtægt i Løbet af Aarene 1929—34 gik ned med 121 Mill. Kr., men denne Nedgang er ulige fordelt; København havde en Stigning paa 75 Mill. Kr., Provsbyerne en Stigning paa 17 Mill. Kr., og Landet